

Ds. Voorthuizen - Dankdag - Bleskensgraaf - 27 november 1963 - avond

Psalm 89:9

Lezen: Psalm 65

Tekst: Psalm 65:5

De uitleggers verklaren dat deze 65e psalm gedicht is door David na het bewijzen van grote weldaden door God, in het bijzonder na de terugbrenging van de Ark des Heeren in Sion, vanuit het huis van Obed-Edom.

We beluisteren dan het danklied van David, gewrocht

1e in stilheid

2e wegens verhoring

3e krachtens verzoening

4e op grond van verkiezing

5e tot ernstige waarschuwing.

Zingen Psalm 65:2 en 3

Mijne vrienden, als de koning David de Ark Gods terug wil brengen naar Jeruzalem, dan kiest hij daar dertigduizend uitgelezene mannen voor uit, neemt een nieuwe wagen en laat die trekken door runderen, en leiden door Uzza en Ahia, de zonen van Abinadab, in wiens huis de Ark was.

En dan gaat het met snarenspeel, luiten en cymbalen op naar Jeruzalem. Dat gaat goed, denkt David. Maar het ging niet goed, de runderen struikelden.

Zodoende komt de Ark bij Obed-Edom. En later wordt die Ark met handbomen gedragen naar Jeruzalem. Dan moet David onderweg nog wel de spotternij van z'n vrouw Michal ontvangen, maar uiteindelijk komt toch de Ark in Sion terecht.

En als dan alles voorbij en iedereen naar huis is, en de avondstilte over Jeruzalem en de berg Sion valt, dan zingt het van binnen bij David na deze grote weldaad: de lofzang is in stilheid tot U, o God, in Sion.

In Sion, dat beeldt af God in Christus, hetzelfde wat nu de Ark en straks de tempel afbeeldt: God in Christus, op rechtsgronden.

U zal de gelofte betaald worden.

Tweede puntje: wegens verhoring: Gij hoort het gebed, tot U zal alle vlees komen. Gij hoort het gebed van één die gans ontbloot is, ontbloot van eigen en mensenhulp.

Dat gebed hoort Gij, tot U zal alle vlees komen, rijk en arm, jong en oud, en in Christus Jood en heiden. Meer zijn er niet. Bent u een Jood? Ik geloof het niet, ik ook niet. Dan zijn we heidenen.

Maar in Christus kan allerlei soort van mensen, alle vlees weer tot God komen; door een zaligmakende bekering.

Derde puntje: krachtens verzoening.

Want ongerechtigingen hadden de overhand over mij, zegt David, daar lag ik helemaal onder bedolven als in de golven van m'n ongerechtigheid; maar die verzoent Gij.

Wat was er dan gebeurd? Wel dat halen van die Ark was een werk van David zelf. Althans de manier waarop hij dat deed: op een nieuwe wagen met runderen ervoor.

Dat was door de Heere verboden, die Ark moest aan de heilige handbomen door Levieten gedragen worden; zo laag dat zelfs een kind op dat heilige verzoendeksel kon kijken dat het Borgwerk van Christus afschaduwde, de enige manier om nog ooit met God verzoend te worden.

Wat gelukkig dat niet David, maar God regeerde. En dat Hij die runderen liet struikelen en daarmee zei: mis David, mis, dat heb ik je verboden.

Kijk, bij de Filistijnen die namen ook een wagen, zetten er een koffertje gouden muizen en spenen bij, namen ook runderen, twee zogende koeien, waarvan ze de kalveren in huis sloten en dat ging allemaal goed. Geen rund struikelt er, de koeien gingen al loeiend voort en weken niet ter rechter noch ter linkerhand af, regelrecht naar Beth-Semes. Wat een Filistijn mag, mag een Israëliet niet.

God verdraagt meer van een wereldling dan van u.

Daarom struikelen bij David beide runderen en Uzza grijpt de Ark en stort onmiddellijk dood ter aarde. Mis David, dat brengt alleen maar oordeel, dood mee. Ongerechte dingen hadden de overhand over mij.

Dan gaat iedereen naar huis, de cimbaleen zwijgen. Dood en rouw; ongerechte dingen, bedolven onder de golven. Maar als David geboodschapt wordt dat het huis van Obed-Edom gezegend wordt vanwege de Ark, dan laat hij de Ark opvoeren naar Jeruzalem. Maar nu zo geheel anders.

De eerste keer wist hij het zelf zo goed, al was het fout. En omdat het fout was, ging het fout. Maar nu lees ik eerst dat David zegt: Perez-Uzza omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza.

En hij vreesde te dien dage de Heere en zeide: Hoe zal de Ark des Heeren tot mij komen? Voel je het verschil? Hoe moet dat nou toch, zegt David, dat weet ik niet.

Eerst ging hij de Ark halen en nu moest de Ark tot hem komen; als David het niet meer weet, als David gans ontbloot is, dan hoort de Heere het gebed van zo één, en dan mag David de Ark halen. En als ze dan zes treden voortgegaan zijn, offert hij ossen en gemest vee. Eerst die zes passen, weer verzoenen, zegt David. Even stoppen, eerst verzoening doen, anders durf ik niet verder.

Wat moet hij hier leren dat alles door bloed verzoend moet worden als het ooit verzoend zal worden. Daarom moest dat verzoendeksel zo laag zijn, daar moest hij op kunnen zien. Want Christus was zijn verzoening.

Die verzoent Gij, zegt hij. Die ongerechtigheden worden niet verzoend door een gestalte, door teksten en verzen, nee, die verzoent Gij op rechtsgronden.

En dan legt David als het ware een ogenblik de koninklijke waardigheid af en huppelt hij met alle macht in een linnen lijfrok voor het aangezicht des Heeren onder het geluid der bazuinen. En dan kan hij het wel hebben als Michal hem veracht en zegt: hoe is heden de koning zo verheerlijkt?

Ben jij een koning? Man, je hebt alles te grabbel gegooid.

Maar David zeide: voor het aangezicht des Heeren Die mij verkoren heeft vóór uwen vader, voor Zijn aangezicht zal ik spelen en met deze dienstmaagden zal ik verheerlijkt worden, ja, ik zal me nog geringer houden.

Vierde puntje. Op grond van verkiezing.

Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest, niet die U verkiest. Wij kiezen God nooit meer. Wij hebben de duivel verkozen toen we in de gemeenschap Gods verkeerden. Wij verkiezen de dood boven het leven, de duisternis boven het licht. Nee, die Gij verkiest. Jakob

liefgehad, waarom?

Ezau gehaat, waarom? Met eerbied: Omdat God het zo wilde.

Zijn rechtvaardige liefde eiste dat Hij Jakob zou liefhebben en Zijn liefdesrecht eiste dat Hij Ezau zou haten, al een eeuwigheid voordat ze er waren, al een eeuwigheid voordat de schepping geschapen werd. Dat is geen willekeur.

Als nou een gevallen, natuurlijk mens in zekere zin een vrijheid heeft om te verkiezen een man, vrouw, vriend of vriendin, zal dan de eeuwige God, de grote Soeverein, geen vrijheid hebben om te kiezen wie Hij tot Zijn Bruid wil hebben?

En doet naderen. Doet naderen. Hoor je. Ze naderen zelf nooit meer, ze lopen steeds verder weg. Maar Hij doet ze naderen, ze moeten komen. De godsdienst nadert zelf wel, die naderen met een omzetting, met een bekering, met zonde, met schuld, met Godsgemis, met een uitredding, o ja, die naderen wel en die worden zelfs geacht pilaren te zijn.

Maar dat is nou ook liefde om zulke pilaren als steigerhout te verdoemen, omdat ze er zo dichtbij genaderd waren. En iemand waar wij misschien heel niet op gelet hebben, maar voor wie de schuld kennis, de zondesmart, het Godsgemis, d'r eenzame plaatsjes de grootste zonden in inleving geworden zijn, die kon Hij weleens doen naderen. Hij is zo eeuwig vrij.

En aan de andere kant: Rampzalig die Hij niet verkiest, maar die Hij verwerpt en die Hij niet doet naderen, maar doet ondergaan in eeuwige duisternis.

Dat hij wone in Uwe voorhoven. Niet in onze, maar Gods voorhoven, waar het brandofferaltaar stond. Ja, waar alles getuigde van Christus. Daar kun je wonen.

Je kunt toch immers niet wonen in je ontdekking, niet wonen in je Godsgemis, niet wonen in je bevinding. Om te wonen moet je toch een dak boven je hoofd hebben en hoe zou dat anders kunnen, dan met een Borg voor je schuld en een God voor je arme ziel. Die zullen verzadigd worden met het goede van Zijn huis.

Dan moet je toch wel een honger hebben, overal moet toch plaats voor zijn; dan moet je hele voorraadje toch wel goed verloren zijn gegaan.

Van Uw huis. Niet van ons huis, hoe eerder dat afbrandt hoe beter.

En met het heilige van Uw paleis. Niet Davids paleis. Want dat was ook al lang niet meer. Dat had Michal gemaakt tot een scheld huis en David tot een hoerhuis. Daar had hij Bathséba genomen, daar was de moord geboren. Nee, dat paleis bedoelt David niet.

Uw paleis, och het is allemaal hetzelfde: God in Christus. Waar zou je anders kunnen wonen, waar zou je anders verzadigd kunnen worden; waar anders, mensen.

Ik denk dat dat is der paleizen zoet, waar de oude rijm van zingt. Eerst trachten wij een versje te zingen en wel de derde van Psalm 65. Daar zal ons 't goede van Uw woning, verzaden reis op reis.

En dan ten vijfde. Vreselijke dingen zult Gij ons in gerechtigheid antwoorden. Wat nu toch?

Wij zouden denken: liefelijke dingen, op zulke gronden volgen toch wel aangename dingen. Nee, vreselijke dingen, ook bij David, tot de laatste snik.

Vanwege de roepende zonden, zegt de kanttekening. Nou mensen, roepende zonden, daar zijn onze huizen, harten en samenkomsten vol van.

Dus wat moet God anders antwoorden dan vreselijke dingen. Maar toch: O God onzes heils, niet des heils, maar veel dieper: onzes heils. Voel je de grond van David?

O, het ligt zo ruim aan de zijde Gods, dan zijn de vreselijkste dingen nog vrolijk,

heilsdagen, Godsdagen.

O Vertrouwen, dat is Zijn Naam in Christus.

Als je nou nergens meer op vertrouwt, dan is Zijn Naam voor de ganse Kerk: o Vertrouwen, aller einden der aarde. Maar alleen voor die, hoor, die helemaal aan het eind gekomen zijn, op 't kantje af van het nauwelijks zalig worden.

O Vertrouwen der vergelegenen aan de zee; maar dan moet je toch ook wel helemaal aan de zee gelegen hebben en bijna voor eeuwig weggespoeld zijn om daar te leren: o Vertrouwen.

Mensen, we eindigen. Vreselijke dingen zal Hij ons antwoorden. We roepen er om.

Roven, moorden, aanranden, het is aan de orde van de dag. Uit een raam schieten ze een president neer. Een paar dagen later gaan ze met de verdachte moordenaar op klaarlichte dag vor de ogen van miljoenen televisiekijkers slepen, gewoon een show, totdat er weer een halve idioot komt en de verdachte neerschiet.

Een nachtclubeigenaar die leeft voor hoererij, echtbreuk en overspel, die misschien al tientallen huwelijken kapot gemaakt heeft, die leeft van hoererij, zwoelen dronkenschap en ontucht.

En ze leren de kinderen vreugdeliedjes op school op de dood van Kennedy en maken ze spotprentjes waarbij hij in het zand bijt.

Mensen, als dit losgelaten wordt - en eens wordt het losgelaten - dan wordt de aarde één moordhol van bloed, vuur en rookdamp.

Zoek je arme ziel er nog als een buit uit te dragen en heft uwe hoofden opwaarts als deze dingen gaan geschieden en zie geleerd te krijgen, ook voor nu en ook voor straks: o Vertrouwen, o God onzes heils.

Want Hij is een vreselijk God en daarom zal Hij vreselijke dingen antwoorden, maar Hij is ook een heerlijk God. Daarom: o God onzes heils.

Vrienden, we eindigen. Buiten de bloedgeur en bloedbedekking van Christus zal ook deze dankdag een stankdag zijn in de neusgaten Gods en tot verzwaring van uw oordeel strekken.

Maar buiten die bloedgeur zal ook alles wat van ons is en alles wat niet zaligmakend is, uiteindelijk verdoemd worden, hallelujah.

Die in Christus is, die is een nieuw schepsel. Maar die daar buiten is zal vergaan. Ook deze aarde vergaat, maar daar komt een nieuwe aarde voor, waarop alleen gerechtigheid wonen zal.

Maar dan moet eerst alles van deze aarde worden afgebrand, want alles is verrot van de zonde. Door vuur wordt het gelouterd.

Bekeert u dan voordat u in het eeuwige vuur terecht komt. De verdoemden zouden er alles voor over hebben om hier in vurige tangen en priemen te zitten, dat zou lafenis zijn vergeleken bij het helse vuur.

Ziet dan geborgen te worden in Hem, Die het Vertrouwen is aller einden der aarde en der verre gelegenen aan de zee, totdat de zee niet meer wezen zal en Hij zal zijn Alles en in allen.

Amen.

Psalm 25:10.